

доноси и мења устав. Доношење и промена устава су тако две стране исте медаље. Када се доноси један устав, његова процедура треба да изрази стабилност уставног поретка који се установљава, а с друге стране она треба да омогући и предвиди и касније прилагођавање устава стварности када се то укаже као неопходно. При томе се код доношења устава разликују два уставотворца: један који доноси устав после револуције или неког крупног друштвеног преврата и који није везан важећим ни претходним уставом па тако располаже оригиналном влашћу и други који доноси нови устав уместо постојећег, који мења важећи устав тако да је њим везан па се његова власт назива дериватном (изведеном) Уставотворна власт је највиши облик испољавања суверености уставотворца, било да је то држава (државни орган – скупштина) или народ када одлучује о уставу непосредним изјашњавањем. Као носилац те највише власти, уставотворац није ограничен никаквом другом, вишом влашћу од њега. Не постоји неки други, виши акт нити други виши уставотворац који би стајао над уставом и његовим творцем и ограничавао га. То је у природи саме уставотворне власти која је највиша, тако да изнад ње не постоји нека виша уставотворна власт. То значи да, када доноси устав, уставотворац нема изнад себе неки други устав о коме мора да води рачуна а такође и тај његов акт не обавезује и не ограничава доношење будућих устава. Та идеја је јасно изражена још у Декларацији о правима човека и грађанина која је била саставни део Монтањарског устава од 1793. и у којој је изричито наглашено право народа да ревидира, допуњује и мења свој устав тако да једно поколење не може да потчињава она друга својим законима. Постојање државе је услов за било какву уставотворну активност и појаву устава јер без ње устав нема на шта да се односи, али и постојање устава је доказ да постоји држава и потреба да се уреди њена организација и поредак. Код доношења устава једне земље разликују се две могуће ситуације, односно уставни могу да се доносе у условима две различите друштвене и историјске ситуације. Прва би била када се доноси први устав једне државе, а друга када се доноси нови устав државе која већ има постојећи устав. Код доношења првог устава такође су могуће две различите ситуације мада се оне данас ређе срећу у пракси: а) када стара, постојећа држава приступа доношењу свог првог устава, и б) када новообразована држава доноси свој први устав. Прва ситуација код доношења устава је карактеристична за државе које су већ постојале и које су услед разних околности добиле прве уставе. То је, рецимо, случај са Француском која је добила свој први Устав 1791. или Холандијом и њеним Уставом од 1798. Швајцарском и њеним првим Уставом од 1798. али и са неким